

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qualiter ininterdicatur religiosis viris à suo Monasterio egressus. punct. 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

quiritur ad cenſuram contrahendam : dimittis enim tua Religionis habitum, & expeditior redderis vagacioni. Perſeuerare autem in dimiſſione non peritur in textu, & merito, quia perſeuerantia non facit dimiſſionem, ſed dimiſſionem, factam continet, & extendit; & ita tenet Sylueſt. verbo excommunicatio, 9. caſu 24. n. 33. Sayro de cenſur. lib. 3. c. 31. n. 16. Banuez 2. 2. queſt. 12. art. 2. dub. 2. Suar. 1. 5. de cenſur. diſp. 23. ſect. 4. n. 31. & 1. 4. de Relig. tract. 8. lib. 1. c. 5. n. 9.

12. Quartò excuſaris ab incurrenda cenſura, ſi ob aliquam actionem cedentem in proximorum ſalutem, qualis eſt infidelium, & hereticorum conuerſio, dimittas habitum quam tamen retento habitu commodè exercere non potes. Item ſi ob vitandum tui, tuorumque temporale periculum ſcandali, infamie, iactura, diuitiarum dimittas, quia illa dimiſſio non eſt temeraria, ſed rationabilis, & prudens; & generaliter quoties adeſt iuſta cauſa dimittendi, ideòque in textu dicitur, niſi iuſta cauſa timoris exegerit habitum transformari, ſi fecerit omnes Doctores apud Sanch. lib. 6. ſum. cap. 8. n. 41. Suar. 1. 5. de cenſur. diſp. 23. ſect. 4. n. 27. & 28. & 1. 4. de Relig. tract. 8. li. 1. cap. 5. n. 13. & 14. Quæ autem ſit iuſta cauſa arbitrio prudentis reſiſquitur, nec opus eſt, vt de iuſtificatione illius euidenter conſeſſus, ſufficiens, probabiliter appareat; quia cognitio probabilis excludit temeritatem, & ex alia parte ritulum ſufficientem præſtat ad prudenter operandum, ſic Suar. & Sanch. loc. alleg.

13. Quindò excuſari potes ab hac cenſura, & peccato, ſi diſpenſationem obtineas; cum enim hæc prohibitio, & cenſura ex iure Eccleſiaſtico procedat, diſpenſatione tolli poteſt. Vt autem licitè à Pontifice præſertur, adeſſe debet iuſta cauſa arbitrio prudentis vt benè aduertit Suar. 1. 4. de relig. tract. 8. lib. 1. cap. 5. n. 15. Hanc igitur diſpenſationem nequit alius à Pontifice concedere, quia eſt diſpenſatio in iure communi, & licet Prælatiſ regularibus data ſit facultas in iure communi diſpenſandi, id intelligitur quoad res frequenter occurrentes, & regulari vitandi modo neceſſarias, qualis non eſt habitus dimiſſio. Quod ſi inſte, ſæpe aggrediendum eſt opus, de quo dubium eſt, an ob illius executionem dimittere habitum poſſis; quo caſu propria autoritate nequis dimittere; quia in caſu dubio excuſante à lege lex ſeruanda eſt. At autoritate Prælati optime potes; habet ergo poteſtatem diſpenſandi: Reſpondeo illam non eſſe diſpenſationem, ſed authenticam legis interpretationem; interpretatur enim eo caſu legem non obligare, & in hanc interpretationem faciendam in caſu dubio Prælati poteſtatem habent, vt potè recto ſubditorum regimini neceſſariam, Suar. diſp. c. 5. n. 17.

PUNCTVM VII.

Qualiter interdicitur Religioſis viris à ſuo Monasterio egreſſus,

SVMMARIVM.

1. Interdictus eſt hic egreſſus, ſed quo iure expenditur.
2. Non ſolum poſitiuo ſed naturali, ſuppoſita profeſſione interdicitur.
3. Quando ſit peccatum mortale, vel veniale hic egreſſus ſine licentia?
4. Ex licentia expreſſa, vel præſumpta ſuperioris peccato excuſatur.

1. Religioſis interdictum eſſe è monaſterio egreſſum abſque ſuperioris licentia omnes Doctores firmant. Vnde autem hæc obligatio oriatur, an ex iure naturali; an poſitiuo, an ex voto? non ſatis exploratum eſt. Monachis enim, quorum profeſſio erat Deo vacare, & ſaluti propriæ incumbere Alexand. II. in cap. iuxta 16. queſt. 1. videtur præceptum impoſuiſſe, ne è monaſterio egredierentur: ibi, iuxta Calcedonenſis tenorem optimi Concilij monachis quamuis Religioſis ad Normam S. Benedicte intra clauſtrum morari præcipimus, vicos, caſtella, ciuitates peragrate prohibemus & in cap. qui vere eadem cauſa, & queſt. inquit Concilium Calcedonenſe, in locis in quibus ſe ſemel Deo dedicauerunt permanentes, & ſubdit poenam priuationis communionis hiis tranſgreſſoribus. Idem habetur in cap. placuit. 1. & 2. cap. monachi 2. eadem cauſa 36. q. 1. Sed quia hæc decreta omnibus Religioſis communia non ſunt, & præterea ex illis non ſatis colligitur prohiberi egreſſum vtriuſque, ſed ad Eccleſiaſticas functiones exercendas, quibus ſecundum ſuum ſtarum monachi priuati erant, vt potè non ſacerdotes; ea de cauſa ex illis non ſumitur efficaciæ argumentum ad hanc obligationem pro omnibus regularibus ſtatuentiam. Efficacius verò deſumitur argumentum ex cap. quanto de officio ordinarij. clem. 1. 8. quia verò de ſtatu monach. Vbi directè prohibita diuagatione Religioſorum ad curias principum, ſupponitur intra clauſtra commorari debere iuxta regularia inſtituta. Denique Trid. ſeſſ. 25. c. 4.

de Regularibus apertè hanc obligationem expreſſit dicens: Non liceat regularibus à ſuis Conuentibus recedere, etiam pretextu ad ſuperiores ſuos accedendi, niſi ab eis miſſi, aut vocati fuerint.

2. Verum non ſolum iure poſitiuo, ſed etiam naturali ſuppoſita profeſſione, & ex voto obedientie exiſtimo Religioſos obligatos eſſe clauſtrum non exire abſque licentia ſuperioris. Nam ex vj profeſſionis traduntur Religioſi Prælati gubernandi, à qua gubernatione ſe ſubtrahunt furuiuo monaſterij egreſſu. Item ex voto obedientie non ſolum obligantur Prælati parere, ſed parati eſſe ad obediendum, quam diſpoſitionem nequeunt habere, cum à Prælati oculis, & notitia recedunt. Sic Suar. 1. 4. de Relig. tract. 8. lib. 1. c. 6. per totum ſpecificiter. n. 8.

3. Sed inquire, quibus euentibus hic à monaſterio diſceſſus ſit peccatum mortale, vel veniale? Reſpondeo, ex omnium ſententia, quoties ex eo diſceſſu poteſt ſcandalum, vel infamiam tum Religioſo, tum Religioni generari peccatum eſt morale; quia eſt ſignum manifeſtum grauitè cuſtodiam Religionis violatam eſſe. Hinc ſit ſi noctu diſceſſas etiam ad horam te peccare mortaliter; quia eſt diſceſſus graue ſcandalum generans; nocturna enim ac furtiua è monaſterio egreſſus etiam non animo apoſtata facti, reſeruat eſt ex caſibus referuatis à Clem. V. 111. non autem referuatur, niſi quod eſt peccatum mortale, manifeſte. Deinde etiam eſt peccatum mortale ſi per diem ex eo animo pernociandi extra monaſterium, quia aſſentia nocturna extra monaſterium grauem infamiam cauſat. Suar. diſp. c. 6. n. 7. Quapropter iuxta egreſſum diurnum modo conſueo exiſtimo poſſe à peccato mortali excuſari quia cuſtodiam Religionis, & ſubiectionem Prælati debita non videtur grauitè laedi. Suar. n. 10.

4. At peccato non ſolum mortali, ſed veniali aduertit clauſuram Religioſos excuſatur, quoties ex licentia expreſſa, vel præſumpta ſuperioris clauſtrum egreditur: quia ſpectato iure communi non eſt illi abſolutè interdictus egreſſus, ſed egreſſus abſque licentia. Quare poſita licentia egreſſus licet. Quod adde verum eſt, vt etiam licentia imprudenter, & abſque iuſta cauſa à ſuperiore conceſſa ſufficiens ſit excuſare omne peccatum aduerſus clauſuram, & Prælati ſubiectionem eſto aliunde committitur, quia quomodocumque à ſuperiore concedatur licentia, Religioſus eſt ſub regimine Prælati, & non extra. Notanter dixi ſpectato iure communi, nam ſi ſpecialis cuiuſvis Religioſis conſtitutiones ſpectemus, ſunt aliqua Religioſos præcipue ex Monachalibus. Carthuſienſes ſcilicet & Camaldulenſes, in quibus ſub peccato egreſſus à monaſterio abſque cauſa eſt abſolutè prohibitus; in hiis enim Prælati abſque rationabili cauſa licentiam concedat, nulla eſt conceſſio, vt potè diſpenſatio in lege ſuperioris; ac proinde Religioſus vrens ea licentia cenſetur à monaſterio ſine licentia exire, peccat ſimque committere iuxta obligationem regulæ, vt latius hæc omnia proſequitur Suar. diſp. 1. 4. de Relig. tract. 8. lib. 1. c. 6. à n. 12. & ſeqq.

PUNCTVM VIII.

Qualiter feminis interdictum ſit in monaſterium virorum Religioſorum ingredi, ipſique Religioſis eas admittere, & ſub quibus pænis?

SVMMARIVM.

1. Proponuntur conſtitutiones Pij V.
2. Quæ examinanda ſunt in hiis conſtitutionibus.
3. Non comprehenduntur Regina, nec de ſanguine regio.
4. Fundamētum communis ſententia docet comprehendit, ſed poſitiuo probabilitate non caret.
5. Quæ poſſunt ingredi decentem comitatum, & ſolium deſerui poſſunt.
6. Monasterium eſt locus prohibitus.
7. Quid ſub nomine monaſterij?
8. Ex pietate, & neceſſitate eſt licitus hic ingreſſus. Explicatur que caſus neceſſitatis.
9. Explicatur caſus pietatis.
10. Pæne conſtituta an ingreſſoribus expenduntur.
11. Quid ſi feminam introducit ſub ſimulatione dei tuar, nec à monaſterio egredietur?
12. Expenditur quis poſſit à ſupradictis pænis abſolui, & ſi poſſent.
13. Quis poſt latam ſententiam.

1. Queſtio hæc verſatur in explicanda Conſtitutione Pij V. edita anno 1566. quæ incipit: Regularium perſonarum, & in Conſtitutione cuiuſdem Pontificis ſupradictam Conſtitutionem declarante, & extendente anno 1570. die 10. Iij 16. quæ incipit, Romanorum Pontificum, quam ad verbum

DE
MASTRA
PALA
TON
II